

velser. Om disse har man meent, at naar de, efter at være komne til Skjelsaar og Alder, søge Indfødsret, denne da ligesom bør bevilges dem, medmindre en positiv Hindring, navnlig Straf, er tilstede. I det nærværende Udvalg ganske slutter sig hertil, troer det tillige, at der bør lægges en vis Vægt paa, at ingen Anden end selve den Paagjældende søger denne Ret. Der stiller ham et alvorligt Valg, om han vil tilhøre det Folk, hvor han er født, eller det, hvor han har faaet sin Opdragelse, og Staten maa have Visshed for, at han selv har truffet sit Valg og frivillig har sluttet sig til det Folk, som han ikke tilhører ved Fødselen. Vil man udstrække denne saa at sige selvstrebne Adgang til Indfødsret til Alle dem, der inden Confirmationsalderen ere komne ind i Landet, vil Betænkkeligheden blive større, jo mere man fremstynnder Meddelelsen af Indfødsret, da Tiden fra Confirmationsalderen til Mynlighedsalderen allerede er betænkelig kort, hvor det gjælder om fuldkomment at leve sig ind i fremmede Forhold. Dette Spørgsmaal, som kom frem ved første Behandling, har imidlertid ikke denne Gang nogen praktisk Betydning, da der nu foreligger en egenhændig Ansøgning fra den under Nr. 7 nævnte Discipel. Udvalget skal saaledes indstille, at der tilstaaes ham ligesom den fjerde og femte Ansøger, der heller ikke ere egentlige Udlændinge, den begjærede Indfødsret.

Alle de andre Ansøgere (dog med Undtagelse af Ansøgeren Nr. 11, som to Aar gammel med sine Forældre kom til Tønning, og som derfor, skjøndt han tidlig forlod Slesvig for at fuldende sin Underviisning i Thyffland, og først i en højere Alder fæstede Bo i Kongeriget, staaer første Klasse nær) ere egentlige Udlændige, der som Børne af egen Drift ere dragne ind i Landet. For disse har man meent, at der maatte være visse Betingelser tilstede, uden hvilke Indfødsret i intet Fald kunde bevilges. Disse Forordninger maae nærmest være, at Vedkommende 1) har et pletfrit Rygte, 2) er det danske Sprog mægtig, 3) i Almindelighed har stiftet en ægteffabelig Forbindelse med en dansk-talende Kvinde, eller, hvis Egtefællen ogsaa er fremmed, har Børn, der opdrages paa Dansk, og 4) har opholdt sig længere Tid i Landet, hvilket Tidrum Landsthingsudvalget for den fra os ved Sprog, Sø-

der og Skikke fuldstændigt afskilte Fremmede troede at kunne sætte til 15 Aar, medens Folkethingsudvalget, noget mindre bestemt, i hvert Fald har meent, at det ikke lettelig burde sættes lavere end til 10 à 15 Aar. Endelig lægger Landsthingsudvalget stor Vægt paa, at der i intet Tilfælde — saafremt ikke Ansøgeren som Militair staaer udenfor en egentlig Communalforbindelse — bør savnes vedkommende Communalbestyrelses, om end almindelig udtrykte, saa dog positive anbefaling: „nu bestaaer den i Motiverne paaberaabte anbefaling undertiden i den blotte Erklæring, at Intet vides at være til Hindring for det Ansøgte; i enkelte Tilfælde paaberaabes alene Overpræsidentens anbefaling, i andre Overpræsidentens og en eller flere Privatmands“. Hertil slutter Folkethingsudvalget sig, idet det udtaler, „at det vilde ansee det for særdeles ønskeligt og i Almindelighed endogsaa vilde være tilbøieligt til at opstille det som en næstgivelig fremtidig Betingelse, at Ingen faaer Indfødsret, forinden der er givet Communalbestyrelsen paa den Ansøgendes Hjemsted Leilighed til at udtale sig om den Paagjældendes Forhold.“

I det nærværende Udvalg har gennemgaaet og efter de i det foregaaende udtalte Principer prøvet de indgivne Ansøgninger, maa det først udhæve, at samtlige de ansøgende Udlændinge, der ikke som Stenke eller Nordmænd staae den danske Nationalitet og det danske Sprog nærmere, have opholdt sig 15 Aar eller derover i Kongeriget, undtagen den Aste Ansøger, der har opholdt sig her i over 13 Aar. Uagtet Udvalget kunde ønske, at et Ophold af 15 Aar maatte blive fastsat som den almindelige Betingelse i Fremtiden, hvor ikke særlige Grunde, som her ikke synes at foreligge, foranledige en Nedsættelse, har Udvalget dog hødt Betænkkelighed ved imod Ministerens Forslag saa bestemt at fastholde denne Grændse, at det derfor skulde foreslaae, at vedkommende Ansøger udgik af Loven.

Af de 4 militaire Spillemand, som i dette Aar søge Indfødsretten, ere de 3 giste med Kvinder fra det tidligere Monarchies thffstaaende Dele. Da der jo under slige Forhold, hvor baade Faderen og Moderen ere thffstaaende, kunde være en Formodning for, at Sprogget i Hjemmet var thff, har man anseet det